

Muisteluksia omista toilailuistani KeMaki:ssa

Kake täällä moi!

(Oulunsalossa 15.11.2005)

Tuloni Kempeleen Maratonklubin jäseneksi. Minä Kauko (kake) Vahera 62 v ja risat.

Ryhdyin harrastamaan liikuntaa muutettuamme Oulunsalon salonpään 70-luvun lopulla rakentamaamme omakotitaloon. Liikunta oli hiihtopainotteista kesälläkin välillä rullasuksi-hiihtoa hölkällä käynnin lisäksi. Asumispaikkani sijaitsee haja-asutusalueella ja metsän keskellä, joten kaikenlaisille lenkeille lähtö on tosi helppoa, jopa kunnan ylläpitämälle hiihtoladulle on matkaa vain n. 200m.

Alkuvuosina OLSTA:ssa urheilua harrastavat Kiljanderin veljekset Kari ja Tenho mukanaan niinä vuosina Oulun piirin parhaita mieshiihtäjiä Keijo Lehtomäki tapasivat hakea minua seurakseen lenkille, perustelivat sillä, että heillä on kevyempi harjoitus vuorossa sinä päivänä. No senhän tietää miten pärjäsinkin itseäni n. 10-vuotta nuorempien juoksukoneiden matkassa. Lenkkien jälkeen olin puolikuollut kun he saattoivat minut kotiportaille ja kysyivät pääsenkö kantamatta sisälle, nyökyttelin hiljaa ja kiitin herroja lenkistä jäädessä kauhulla odottamaan seuraavaa kertaa.

Tätä jatkui muutamia vuosia ja minullakin rupesi suksi paremmin luistamaan ja lenkit kävivät keveämmäksi ja aloin huomaamaan, että hengittää ne juostessa Tenho ja Keijokin. Kerran sitten ehdotin kun lenkkiä oli jokunen kilometri jäljellä, että juostaan välillä kiihdytellen loppumatka, no kilpajuoksuksihan se meni ja muutamien vetojen jälkeen pääsin huikkaamaan takana tuleville, että käykää mehulla meillä mennessä ja oluttakin löytyisi tiukanpaikan tullen. Yhteislenkit rupesivat vähenemään siitä eteenpäin jostain kumman syystä.

Tosin Tenhon kanssa juostiin työmatkalenkkiä Tuira – Salonpää (n. 23 km) ja Keijon kanssa kerran pari kuussa sellainen kova 25 km metsässä. Sieltä sitä kuntopohjaa rakentui tulevia juoksujä varten.

Sitten sitä tuli noin 40-kymppisenä osallistuttua erilaisiin massahiihtoihin ja jopa piirikunnallisen- ja kansallisentason hiihtokilpailuihin ikämiessarjoissa tietenkin.

Hiihtohommista opin loistavaksi selittäjäksi ainakin itselle, kun tuli menestystä, saadessani jonkunlaisen palkinnon olin loistokunnossa omasta mielestä huolimatta siitä ketä olivat

kilpakumppanit. Sijoitukseni ollessa vaatimattomampi syy oli luonnollisesti suksivalinnassa (omistin kahdet), voitelu epäonnistui, olin ylikunnossa, en saanut vetoapua, huoltoa, minulle oli laskettu aika väärin ym. vain mielikuvitus oli rajana.

Kevään ja kesän tultua suksien vaihduttua lenkkikenkiin ja joihinkin hölkkiin osallistuessani huomasin enimmäkseen voittavani nämä minua kovemmat hiihtokaverit.

Siitähän muutaman hölkkäkilpailun innostamana lähdin kokeilemaan maraton juoksua.

Vuosi oli muistaakseni – 83 ja paikka Jyväskylä ja kisa Finlandia-maraton.

Juoksu meni ihan mukavasti semmoista 3h:n ennakoimaa loppuaikaa, kunnes n. 35 km:n kohdalla päätin lähteä oikein kunnolla juoksemaan ja heilauttaa ensimmäisellä maratonilla loppuaika heti reilusti alle 3h:n.

29

Se oli katkera erehdys.

Alku loppukiidosta meni mahtavasti kansa kannusti kadunvarsilla kun ohitin rinta rottinkilla kanssakilpailijoita kuin tiemerkkejä, olihan huimaa kyytiä muutama kilometri kunnes meno alkoi takkuilla jalat alkoivat tuntua äkkiä lyijyn raskaalta, rampit iskivät pohkeisiin askel lyheni lyhenemistään loppua kohden aivan köpöttelyksi ja kompastua meinasin jo kadulle heitettyyn karamellipaperiinkin.

Porukkaa alkoi lappaa ohitse kaikki ne jotka olin hetki sitten ohittanut ja ainakin sata muuta.

Viimeiseen kahteen kilometriin kului paljon aikaa. Loppuaika 3h 11min tuntui epäonnistumiselta, vaikka näin jälkeenpäin ajatellen suoritus oli vähintäänkin tyydyttävä.

Niin olin puhki ramppeineni, että päätin nyt maratonit saa passata ja keskityn hiihdon harjoitteluun.

Seuraavana talvena hiihdin edelleen. Tervahiihdon 40-kymppiäkin meni alle kahden tunnin perinteisellä ja edellä oli vain muutama yleisensarjan hiihtäjä.

Sitten kevättälvella Saikkosen Teuvo tämä kansanparantaja juoksun/hiihdon harrastaja pyysi minua huoltomieheksi Odessan 100 km:n juoksuun, jonne Oulun kaupunki lähettää ystävyys-kaupunkiinsa Olavi Räsäsen johdolla n. 10-hengen ryhmän osallistumaan kyseiseen massa-urheilutapahtumaan. Sanomalehti Kaleva lähettää toimittajan matkaan ja avustaa matkan kustannuksissa. Suostuin ilman muuta, koska matka olisi lähes ilmainen. Matkan esittely ja aloitus-palaveri oli hotelli Cumuluksessa, jossa Kalevan toimittaja kyseli läsnäolijoiden urheilu-ja

muitakin harrastuksia, sanoin toimittajalle lähteväni matkaan huoltomieheksi kylläkin yhden maratonin itsekin juosseena hiihtoharrastukseni lisäksi.

Seuraavan päivän Kalevassa esiteltiin joukkue kuvan kanssa Odessan 100 km:n juoksuun valmistautuvat henkilöt. Kaikki esiteltiin saavutuksineen ja kokemuksineen maratoneista ja ultrajuoksuista ja viimeisenä toimittaja totesi hiihtoa harrastavan Kauko Vaherankin uskaltautuvan matkaan yhden maratonin läpi juosseena.

Sanoin Olaville ja Teuville olevani huoltomies, mutta he totesivat Kalevan tukevan vain juoksuun osallistuvia joten minutkin on ilmoitettu juoksijaksi. He valoivat uskoa onnistumiseeni, että matka olisi juostavissa kun ei pidä liikaa kiirettä. Odessan 100 km:n juostaan huhtikuun 8. päivä.

Matkasta ja juoksusta olisi oma tarinansa, mutta toteaisin tässä, että kohdaltani kokemus oli kivikova loppumatkasta viimeiset 20 km:riä melkein tiedottomassa tilassa jotenkin raahauduin perille. Matkan paikalliset isännät tulkin johdolla loppukilometreillä yrittivät saada minua keskeyttämään ja nousemaan autoon ja he veisivät minut hotelliini, mutta en suostunut kun pystyin vielä jotenkin etenemään.

Reissusta toipuminen kesti kuukauden verran kuntouduin niin, että jo kesäkuun puolessavälissä kävin Rovaniemellä maratonin M-40 sarjassa PS:n mestaruuksista sijoitus oli viides, mutta alle kolmen tunnin aika 2.55.03(paras aikani) ilahdutti enemmän.

Osallistuin pitkkin kesää erilaisiin Oulun alueella järjestettäviin hölkkiiin M35/40-sarjoissa, yleensä sain jonkunlaisen palkinnon suorituksesta, sattuipa joku voittokin (tuurilla varmaan).

Kempeleen maratonklubin perustamisvuosi 1985 meni erilaisiin hiihtoihin osallistuen ja harjoitellen seuraavan kesän juoksua varten. Olin hyvin harjoitellut, mutta toukokuun lopulla nyrjäytin lenkillä oikean jalan, että nivelsiteitä piti yhdistellä ihan apuvälinein. Kesän juoksut jäivät väliin vasta syksyllä pystyi tekemään jonkunlaisia lenkkejä.

30

Seuraavana vuonna annoin lenkkitosulle liikettä jälleen eri hölkissä ja olinhan edelleen OLSTA:ssa ja otin osaa TUL:n PM-ratajuoksuihin PM-mestaruudet heltisivät M40-sarjassa 5000 m:llä 16.40.9 ja 1500 m:llä 4.33.2 ajoilla. Pari maratoniakin tuli juostua kesän mittaan Kuhmossa (3.00.56) Nivalassa(2.55.38).

Hiihtoa harrastin edelleen kuntoillen, mutta jalka lenkkejä varmaan yhtä paljon talvellakin.

Vuosi 1987 meni samaan malliin. Kävin uudestaan Odessan 100 km:n juoksun jonkun verran harjoitteleena ja sainhan sen sinniteltä 9h 51 min aikaan. Muita kisoja juoksin kesän mittaan.

KeMaki:n kavereita oli tullut tutuksi eri hölkkäkilpailuissa ja ajattelin, tuo olisi minullekin sopiva porukka. Niin sitten syksyllä sain kutsun KeMaki:n sakkiin Rautaruukki-viestiin tuuraamaan jotakin sairastunutta osallistujaa. Minulle määrättiin 3.osuus.

Ajattelin että tämä on näytön paikka, koska klubiin ei voi liittyä sinne kutsutaan.

Vedin osuuden semmoista kyytiä, että Teirikon Matti ilmoitti minulla olevan paras ka/km, tosin osuus oli lyhyimpiä. Sen jälkeen muistaakseni Henry (Henkka) Jämsä ilmoitti minulle, että KeMaki:n hallitus on päättänyt hyväksyä minut klubin jäseneksi.

Suostuin ilman muuta olinhan jäänyt pois OLSTA:n pj:n tehtävistä olin siellä vain rivijäsen.

Siitä ne yhteishommat alkoi kaikkine mukavine kisareissuineen ja yhteisleireineen.

Vuosi 1988 siirryin M45 sarjaan. Talven hiihtelin taas, mutta harjoittelin myös juoksua.

Aloin käydä heti keväällä eri tie- ja maastajuoksuissa ja menestyin sarjassani hyvin.

En lähtenyt maratoneille vaan juoksin lyhyempiä matkoja ainut pitempi oli TUL:n

PM-25 km Haukiputaalla voitin sarjani aika jotain 1h 36 min.

Muutoin sijoitukset olivat vähintään toinen ja elokuun alusta eteenpäin voitin kaikki osallistumani kisat sarjassani.

Vuosi 1989 jatkoin samaan malliin, mutta tossu ei liikkunut aivan kuin ennen, sijoitun kyllä kärkipäähän niissä harvoissa juoksuissa joihin osallistuin.

Rupesin rakentamaan toista omakotitaloa ja juokseminen oli jätettävä toistaiseksi.

Olin rakennustyömaani ainut tekijä ja myöhemmin syksyllä kävi niissä hommissa tapaturma.

Nyrjäytin saman jalan kuin ennenkin nyt rakennushommissa meni vähän nilkan luitakin rikki.

Vuonna 1990 en paljon urheillut rakennus hommat vei ajan. Sen verran kumminkin, että tuntuma säilyi ja osallistuminen suomi-juoksuun koko matkalle Oulun Puhelin Oyj:n porukassa.

Seuraavat vuodet menivät kuntoillen massahiihtoihin, hölkkiiin vaihtelevalla menestyksellä osallistuen. Muutama maratonkin tuli läpi juostua ajat meni sinne 3,5 h:n paikkeille.

Vuosi 1993 siirryn M50 sarjaan mainittavia menestyksiä ei tullut kilpailut olivat lähinnä kuntoilutapahtumia. suomi-juoksua Helsinki-city maratonia ym.

Seuraavat vuodet menivät kuntoillen KeMaki:n leireihin- ja tapahtumien järjestelyihin osallistuen. Kun maratoniin osallistuessa aika meni päälle 4h:n joku KeMakilainen

ihmetteli miten sitä saa ajan kulumaan siellä juoksun aikana vai tapahtuiko eksyminen.
Samanaikaisesti opiskelin, rakensin itselle ja auttelin lähisukulaisia rakenteluhommissaan.
Esim. vanhimmalle tyttärelleni Omakotitalon Hailuotoon vuosina –98-99

31

(nämä on niitä opittuja selityksiä miksi ei tule harjoiteltua).

Mitä minulle kuuluu nyt ?

Kuntoilen kuten ennenkin sauvakävelen vanha koira lenkkikaverina (selityksiä).
Työmatkat (20 km suuntaansa) sujuu sulan maan aikana polkupyörällä.
Talvella hiihdän säännöllisesti.
Kaikki taloudessa käytettävät polttopuut teen pääasiassa ilman moottorisahaa.
Samat vaatteet sopii kuin ennenkin.

Ja sitä rakentamista tällä hetkellä vasara paukkuu vapaa-aikoina nuorimman tyttären ja
vävyn omakotityömaalla Salonpäässä ainakin tuonne ensivuoden helmikuulle.
Ensi vuonna jään eläkkeelle, että jää nähtäväksi tuleeko tarvetta uusien lenkkikenkien
hankintaan

Toivon mukaan minua tarvitaan Kemakin touhuissa mukana edelleenkin ja voin kirjoittaa
30-vuoden julkaisuunkin missä ollaan silloin menossa.
Toivotan intoa harjoitteluun kenellä siihen on mahdollisuutta ja muille hengessä
mukanaoloa, myötäelämistä ja antaen tossulle kyytiä.

Oulunsalossa 15.11.2005

Terveisiä kaikille vaarilta täältä uuninpankolta toivottaa:

Kake

Puheenjohtaja Juha Liljamo lisäys muistotekstiin:

Kake oli aina huumorimies. Jollakin tavalla koin, että hänellä oli aina joku mukava sutkautus
takataskussa. Muistan hänet ystävällisenä klubilaisena. En koskaan kuullut hänen puhuvan
kenestäkään pahaa. Päinvastoin Kake oli klubin toiminnassa aina kuulias ja kohtelias.

Elämänsä loppupäivinä sain Kaken tytöltä Sarilta viestin, että isä on jättämässä elämänsä taivallusta loppuun. Kaukon viimeisiä toivomuksia oli, että hänet puetaan arkkuun klubin asu päällä. Tämä lämmitti minun sydäntä. Voiko todella kuoleman porteilla oleva ihminen ajatella niin ihanan positiivista meistä?

Kauko sai päällensä tervan tuoksuiset juoksuvaatteet sekä jalkaan lenkkarit. Päähän lapset pukivat Kempeleen Maratonklubin pipon. Nyt on Kaken mukava poimia hilloja taivaallisilla hillasoilla.

- Rauha Kaukon sielulle!